

g: Kármán
szly Helén,
Etel és Ist-
ey Adél és
Hilma, Holló
Szandtner
ndor, Auer
sek Lajos és
Mariska és
Mariska és
Margit, Red-
na, Samu és
roly, Hajós
éza, Spitzer
der Etel és
y Rudolfine
nyai Zsenike,
szó, gr. Szá-
onrád Ilona,
nitz Gizella,
u, Horváth
agy Berta és
nka és Józsi.
ef. Oravecz
th Jolánta,
rén, Szundy
Jenő, Tava-
ka és Janka,
unkay Évi és
lvina, Schle-
rdt Mariska,
Rózsa, Beck
Rózsa Aranka
, Körmendy
ga, Horváth
ela, Szabady
növendékek,
ösy nővérek,
nke, Frölich
nka, Falcione
er Margit és
lek Jánoska,
r Ida, Andor-
mos, Szemző
i, Lázár Gerő
la, Köninger
ost Gyula és
ann, Lelovics

KIS LAP

A KEDVES PÉLDA. (Lásd a 78. lapon.)

A SZERENCSE UTJA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

ONTOSAN a kiszabott időben Berti ott volt az üzleti irodában. Az öreg könyvelő így szólt hozzá:

— Mától fogva a belső szobában fogsz dolgozni. Ez itt az asztalod, itt van végezni való... ezeket a leveleket le kell másolni... ezeket a számadásokat beírni ebbe a könyvbe.

— Igen is, felelé Berti jókedvűen.

A belső iroda sokkal világosabb, esinosabb volt s így már ez is egy kis haladás volt. Aztán itt egy szobában dolgozott Gerő bácsival, ami nagy kitüntetés, ám bár persze nem mindig kellemes, ha a szigorú kereskedő szemei előtt kell lennie.

Javában dolgozott, mikor belépett Gerő bácsi. Berti illedelmesen köszönt.

— Jó reggelt, viszonzá Gerő bácsi. Megjöttél pontosan, látom. Így jól van. Folytasd a munkádat.

Berti tovább dolgozott, föl sem pillantva az írásról. Gerő bácsi is írt, számolt, olvasta a leveleket, kiment, bejött s már dél felé járt az idő, midőn hirtelen így szólt Bertihez:

— Jöjj csak ide közelebb, beszédem van veled. Hány éves vagy?

— Nem sokára tizenhárom éves leszek.

— Öregebbnek látszol. Van kedved ahhoz a munkához, melyet itt kell végezned?

— Azt hiszem, kedves bátyám, hogy van. De ha most még kissé nehezemre esik is, nem baj, majd beletanulok.

— Helyesen beszélsz; látom, jóra való

fiu vagy. És mert nemcsak szorgalmas és ügyes vagy, hanem hozzá még rokonom is, tehát új állást adok neked, még pedig fontos állást, melyre hű és megbízható ember szükséges. Ezentúl az én magántitkárom leszel, neked fogom tollba mondani az olyan leveleimet, melyeknek az irását nem bízhatom segédeimre. Ezzel aztán többféle változás jár. Először is, nem kell reggel oly korán bejönnöd ide az irodába, csak olyankor, mikor már én is be szoktam jönni; addig otthon fogsz tanulni francziául, angolul és más szükséges tárgyakat, mert azt akarom, hogy művelt, képzett ember váljék belőled. Aztán nem is kell egész nap itt lenned, mert ebéd után otthon fogsz velem dolgozni. Ezért jövőre velünk fogsz ebédelni. És harmadszor, mától fogva rendes fizetésed lesz, havonként husz forint, költheted amire akarod, de remélem, nem fogod haszontalanságra kidobni.

Berti alig tudta elhinni, amit hallott. Hiszen ilyen nagyszerű változásról álmodni sem mert volna. Megnyerte nagybátyja hajlamát, alig félév alatt olyan állásra jutott, mely a legnagyobb bizalommal jár, aztán fizetést kap. Szinte könynyezve mondá:

— Oh kedves bácsikám, milyen jó hozzám! Igyekezni fogok, hogy megérdemeljem.

— Számítok is rá. Ez tehát rendben van, most lássunk dologhoz. Írd le ezeket a leveleket és számadásokat szépen, tisztán és gyorsan.

— Igen is, bácsikám.

Ujult hévvel és buzgalommal fogott munkához, mialatt szive dobogott az

örömtől. Mégis csak nagyon jó ez a Gerő bácsi.

Ebben Bertí nem is nagyon tévedett, mert Gerő bácsi csakugyan jót akart kis rokonával. Csakhogy más is volt ám a dologban, mert Gerő bácsi soha sem tett semmit pusztá jóakaratóból. Fél esztendeig gondosan szemmel tartotta Bertit és meggyőződött, hogy eszes, ügyes fiu, a ki teljesen megérdemli a bizalmat; becsületes és hü, soha sem fog elárulni semmi titkot. Már most ha Bertinek még egy kicsit kedvez, ad neki egy kis fizetést, olyan háladatossá teszi, hogy a derék fiu akár tűzbe is menne a nagybátyjáért.

Az új életmódot mindjárt az nap megkezdte. Volt benne jó is, de rossz is. Már az például, hogy együtt ebédelt Gerő bácsiékkal, nem volt olyan kellemes, mint Bertí előre képzelte. Az asztal végére ültették és az egész ebéd alatt rendszeresen nem szólt hozzá senki egy árva szót sem, beszéltek egymás közt olyan dolgokról, melyek Bertí előtt teljesen ismeretlenek voltak. Szörnyű módon unalmas volt így a hosszú ebéd s Bertí mindig örült, mikor végre fölkeltek az asztaltól s ő Gerő bácsival az írószobába mehetett. Itt, az igaz, szintén nem valami multság várta, mert két-három, sőt néha négy óra hosszáig is kellett írni, felolvasni, másolni, csupa olyan dolgokat, amikből édes keveset értett, holmi nagy kereskedelmi vállalatokról, eladásokról, vásárlásokról; aztán roppant számadásokat kellett megcsinálni, és ha valahol hibát csinált, kezdhette újra az egészet. Meg is látszott Bertin a sok munka, mert nem volt többé olyan piros-pozsgás képü, sem olyan vig kedvü;

arcza sápadt lett, ő maga pedig megkomolyodott, de a nélkül, hogy azért valami kedvetlen, mogorva lett volna.

Voltak ottan kedves órái is. Nagyon szerette, hogy tanulhatott s mikor reggelinkint együtt volt a tanítókkal, kiket Gerő bácsi hivatott, egész kedvvel tanult, úgy hogy a tanítóknak is igazi öröme telt benne. Aztán még az is nagy öröme volt Bertinek, mikor megkapta a fizetését és mindjárt elvitte egy részét a takarékpénztárba.

— Kevés, de mégis valami, biztatta magát. Ki tudja, mire lesz jó? Hátha egyszer valamikor mégis visszaválthatom a köhalmi kastélyt?

Legnagyobb baja az volt, hogy most sokkal ritkábban mehetett Anna néniékhez. Mert sokszor megesett, hogy Gerő bácsinak még vasárnap és ünnepnapon is dolga volt; és ez pedig hova tovább mindig többször esett meg. Azt is észrevette Bertí, hogy Gerő bácsi most gyakran boszus és kedvetlen, a levelekből pedig, melyeket együtt irtak, néha olyasmit értett meg Bertí, mintha rosszul menne egyik-másik dolog, bajok, veszteségek érték Gerő bácsit. Napról napra tovább maradtak ott az írószobában és mindig többet és többet számoltak, irtak, úgy hogy Bertinek szinte zugott belé a feje, kivörösödtek a szemei. De azért nem esett terhére s nem is panaszkodott.

— Ha rosszul megy a bácsinak valami dolga, annál inkább segíteni kell a munkájában, gondolá.

Mikor aztán néha mégis eljutott Anna néniékhez, a kedves körben hamar elfeledte minden fáradsalmát.

Igy teltek ismét hetek, hónapok, a tél rég elmúlt s utána a tavasz is, javában benne voltak a nyárban. Egy napon Gerő bácsi így szólt:

— Ha kedved van, elmehetsz néhány napra testvéredhez, adok neked egy heti szabadságot. Én magam is elutazom, tehát nem lesz dolgod, hanem mához egy hétre itthon légy pontosan.

— Igen is, kedves bácsikám, felelé Berti örvendezve.

— Mehetsz mindjárt, ma nem dolgozunk. Ami végezni való van, megírom magam.

Berti nem mondatta ezt magának kétszer. Szobájába sietett, egy kis táskába összekapta a legszükségesebb holmit és pár perc múlva már utban volt Anna néniék felé. Hanem mikor oda benyitott, ugyancsak búsra fordult a kedve, mert olyat látott, a mire nem volt elkészülve: ládák, katulyák voltak az előszobában, mindenféle uti pogyász volt fölhalmozva. Anna néni és Ágnes szorgoskodva rakosgattak, pakolgattak, még Dénes bácsi és Elek is segítettek. Itt nyilván utra készülnek, mennek valahová, még pedig hosszabb időre. Akkor hát mi haszna van neki az egy heti szabadságából, ha nem lehet azokkal, a kiket szeret.

Buslakódása azonban nem tartott sokáig. Anna néni, mihelyt megpillantotta, örvendve szólt:

— No, csakhogy itt vagy, Bertikém. Már busultunk, hogy Gerő bácsi nem ereszt el.

— Egy heti szabadságot adott... de ha tudtam volna, hogy utra készülnek

kedves nénikém, nem jöttem volna ide lábatlankodni.

— Ugyan mit beszélsz! szólt Ágnes, Hát nem kaptad meg a levelünket?

— Nem kaptam én semmiféle levelet.

— Akkor hát eltévedt a postán; szerencse, hogy anélkül is eljöttél, szólt Dénes bácsi. Megirtuk, hogy kérj néhány napi szabadságot és jöjj velünk, elmegyünk egy kis időre fürdőzni a magyar tengerhez, a Balatonhoz.

Berti olyat ugrott, hogy majd a tetőt érte, aztán kedve lett volna bukfeneczet hányni vagy tánczolni örömeiben, mert régi vidám kedve egyszerre teljesen visszatért.

— Igaz? Csakugyan igaz? Elvisznek engem is?

— Természetesen. Csak nem hagyunk itt magadra, mikor Gerő bácsi is megadta neked a szabadságot.

— Ez már aztán pompás! Igazán, milyen jók mindnyájan! Fogadni mernék, hogy a levelet Gerő bácsi kapta a kezébe és csak azért nem mondta meg, mert azt akarta hogy nagyobb legyen az öröme. De küldött, hogy menjek rögtön.

— Az lehet, szólt Dénes bácsi.

Ez bizony nem úgy volt, mert Gerő bácsi semmit sem tudott az egész tervről; de elhitték róla a szívességet, mert jó emberek másról is mindig inkább a jót hiszik.

— Ugy-e, nagyon szep Gerő bácsitól, hogy megadta neked a szabadságot? szólt Berti.

— Az bizony, felelé Anna néni; de meg is érdemled, mert hűségesen dolgozol neki. Hanem ezt jól is tezed; a ki

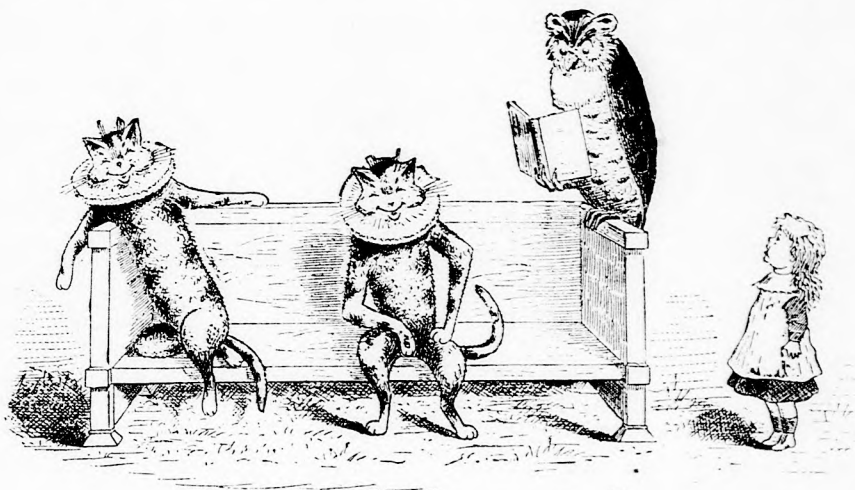
valamire vállalkozik, teljesítse, a milyen jól csak tudja. Gerő bácsi derék kereskedőt nevel belőled, csak iparkodjál, hogy kedvében járj.

— Magam is azt hiszem, hogy ti boldogulni fogtok egymással, szólt Dénes bácsi. Hanem én Elekkel nem hiszem hogy sokra jussak. Ő bezzeg nem igyekszik beváltani szavát. Azt kívánta, hogy iskolába járhasson, mint más fiuk, kikről

szüleik gondoskodnak. No's, teheti, de csak immel-ámmal tanul, mint valami kényes királyfi, a ki csak épen azt teszi, amire kedve van.

Elek a másik szobában volt s nem hallotta ezt, Berti pedig kissé megsomorodva hallgatta, de aztán igyekezett mentegetni testvérét.

— Majd másképp lesz az... Elek mindig nagyon nagyra tartotta magát...

A SZIGORU VIZGA. (Lásd a 71. lapon.)

még apácskánk is szinte félt tőle és nem kényszerítette olyanra, ami Eleknek nem tetszett... Persze, ez hiba volt, ő még most is gazdag urfínak képzei magát; hanem ha egyszer akarja, majd végez ő sokat, mert ő sokkal különb eszü ám mint én... Egyébiránt mindegy, ha nekem lesz szerencsém és majd egykor valamikor én szerezem vissza a kőhalmi kastélyt, hát beültetem oda Eleket és ott aztán lehet ur kedvére.

Ezt Berti félig komolyan, félig tréfásan mondta s nagyot nevetett rá; Dénes bácsi és Anna néni pedig szintén nevettek, de egyuttal még jobban megszerették a derék fiut, ki oly vidám maradt a szegénységben is, jókedvűen dolgozik és legelőször is arra gondol, hogy ha majd egyszer valamikor fölvergődik, hát azt teszi boldoggá, akit legjobban szeret.

Most azonban nem volt sok idejük hogy effélről beszélgessenek. Készülődtek

Igy teltek ismét hetek, hónapok, a tél rég elmúlt s utána a tavasz is, javában benne voltak a nyárban. Egy napon Gerő bácsi így szólt:

— Ha kedved van, elmehetsz néhány napra testvéredhez, adok neked egy heti szabadságot. Én magam is elutazom, tehát nem lesz dolgod, hanem mához egy hétre itthon légy pontosan.

— Igen is, kedves bácsikám, felelé Berti örvendezve.

— Mehetsz mindjárt, ma nem dolgozunk. Ami végezni való van, megírom magam.

Berti nem mondatta ezt magának kétszer. Szobájába sietett, egy kis táskába összepakolta a legszükségesebb holmit és pár percz múlva már utban volt Anna néniék felé. Hanem mikor oda benyitott, ugyancsak búsra fordult a kedve, mert olyat látott, a mire nem volt elkészülve: ládák, katulyák voltak az előszobában, mindenféle uti pogyász volt fölhalmozva. Anna néni és Ágnes szorgoskodva rakosgattak, pakolgattak, még Dénes bácsi és Elek is segítettek. Itt nyilván utra készülnek, mennek valahová, még pedig hosszabb időre. Akkor hát mi haszna van neki az egy heti szabadságából, ha nem lehet azokkal, a kiket szeret.

Buslakodása azonban nem tartott sokáig. Anna néni, mihelyt megpillantotta, örvendő szólt:

— No, csakhogy itt vagy, Bertikém. Már busultunk, hogy Gerő bácsi nem ereszt el.

— Egy heti szabadságot adott... de ha tudtam volna, hogy utra készülnek

kedves nénikém, nem jöttem volna ide lábatlankodni.

— Ugyan mit beszélsz! szólt Ágnes, Hát nem kaptad meg a levelünket?

— Nem kaptam én semmiféle levelet.

— Akkor hát eltévedt a postán; szerencse, hogy anélkül is eljöttél, szólt Dénes bácsi. Megírtuk, hogy kérj néhány napi szabadságot és jöjj velünk, elmegyünk egy kis időre fürdőzni a magyar tengerhez, a Balatonhoz.

Berti olyat ugrott, hogy majd a tetőt érte, aztán kedve lett volna bukfencczet hányni vagy táncolni örömeiben, mert régi vidám kedve egyszerre teljesen visszatért.

— Igaz? Csakugyan igaz? Elvisznek engem is?

— Természetesen. Csak nem hagyunk itt magadra, mikor Gerő bácsi is megadta neked a szabadságot.

— Ez már aztán pompás! Igazán, milyen jók mindnyájan! Fogadni mernék, hogy a levelet Gerő bácsi kapta a kezébe és csak azért nem mondta meg, mert azt akarta hogy nagyobb legyen az örömöm. De küldött, hogy menjek rögtön.

— Az lehet, szólt Dénes bácsi.

Ez bizony nem úgy volt, mert Gerő bácsi semmit sem tudott az egész tervről; de elhitték róla a szivességet, mert jó emberek másról is mindig inkább a jót hiszik.

— Ugy-e, nagyon szep Gerő bácsitól, hogy megadta nekem a szabadságot? szólt Berti.

— Az bizony, felelé Anna néni; de meg is érdemled, mert hűségesen dolgozol neki. Hanem ezt jól is tezed; a ki

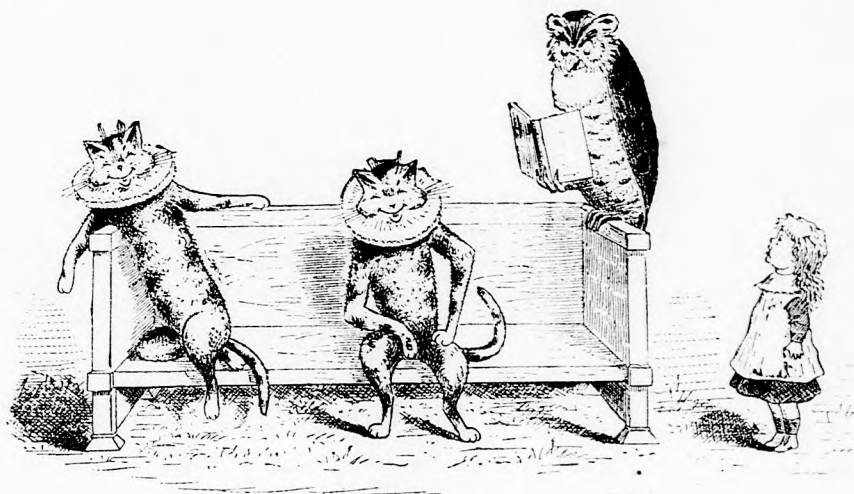
valamire vállalkozik, teljesítse, a milyen jól csak tudja. Gerő bácsi derék kereskedőt nevel belőled, csak iparkodjál, hogy kedvében járj.

— Magam is azt hiszem, hogy ti boldogulni fogtok egymással, szólott Dénes bácsi. Hanem én Elekkel nem hiszem hogy sokra jussak. Ő bezzeg nem igyekszik beváltani szavát. Azt kívánta, hogy iskolába járhasson, mint más fiuk, kikről

szüleik gondoskodnak. No's, teheti, de csak immel-ámmal tanul, mint valami kényes királyfi, a ki csak épen azt teszi, amire kedve van.

Elek a másik szobában volt s nem hallotta ezt, Berti pedig kissé megsomorodva hallgatta, de aztán igyekezett mentegetni testvérét.

— Majd másképp lesz az... Elek mindig nagyon nagyra tartotta magát...

A SZIGORU VIZSGA. (Lásd a 71. lapon.)

még apácskánk is szinte félt tőle és nem kényszerítette olyanra, ami Eleknek nem tetszett... Persze, ez hiba volt, ő még most is gazdag urfinak képzei magát; hanem ha egyszer akarja, majd végez ő sokat, mert ő sokkal különb eszű ám mint én... Egyébiránt mindegy, ha nekem lesz szerencsém és majd egykor valamikor én szerezem vissza a kőhalmi kastélyt, hát beültetem oda Elekét és ott aztán lehet ur kedvére.

Ezt Berti félig komolyan, félig tréfásan mondta s nagyot nevetett rá; Dénes bácsi és Anna néni pedig szintén nevettek, de egyuttal még jobban megszerették a derék fiut, ki oly vidám maradt a szegénységben is, jókedvűen dolgozik és legelőször is arra gondol, hogy ha majd egyszer valamikor fölvergődik, hát azt teszi boldoggá, akit legjobban szeret.

Most azonban nem volt sok idejük hogy efféléről beszélgessenek. Készülődtek

az utra, csomagoltak, rendezgettek, aztán nagy örömmel utra keltek. Nagy esemény volt ez mindnyájokra nézve, mert a kinek nincs bővében a pénze, az nem könnyen költhet arra, hogy drága fürdőzésre menjen mulatságképen; Dénes bácsi azonban szívesen áldozott. Mert Eleknek most épen iskolai szünideje volt és kissé szórakoztatni akarta. A kis Ágnesnek is egészségére fog válni a változás, szabad levegő, szaladgálás, uszkálás a Balatonban; hát hadd legyen meg a gyermekeknek az örömük.

Meg is volt már azalatt is, míg a vaspályán utaztak. Berti és Ágnes folyvást a kocszi ablakánál álltak, gyönyörködve a vidékben, egymásnak mutogatva és magyarázva a gyorsan elötünő és ismét eltünő tájakat. Elek komolyan, kedvetlenül ült és csodálkozott, mit érdekelheti őket annyira egy-egy falu, erdő, hegyvölgy, mikor azt sem tudják, mi a neve. Pedig nem volt semmi oka, hogy elégedetlen legyen, mindenki nyájas, szíves volt hozzá: de hát ő arra gondolt, hogy most csak mások jóságából teheti ezt a kirándulást, míg hajdan a saját uri birtokukon otthon is megvolt neki mindaz, a mit most nagy nehezen elérhet.

— Bizony nincs jó dolgod, mondá Ágnes, hogy nem jössz ide az ablakhoz; ugy-e, Berti, milyen gyönyörű ez a szép zöld mező, erdő? Ez többet ér ám, mint azok a szűk városi utcák.

— No, ott is jó, felelé Berti vidáman. Ott fontos és hasznos munkát végzünk, azzal lesz belőlünk valami. Abból nem lehet ám megélni, ha az ember csak bámulgatja a szép mezőt.

Dénes bácsi nagyot nevetett.

— Lám, Berti már valóságos komoly kereskedő, aki pontosan kiszámítja, milyen haszna lehet valamiből. Nagyon helyes. Hanem most vigyázzatok, mindjárt itt lesz előttünk a nagy víz, a gyönyörű Balaton.

— Hiszen azt lesem... már ugy szeretném látni! szolt Berti vidám türelmetlenséggel. Még soha sem láttam igazi tavat... remélem, nagyobb lesz, mint a kertünkben ott a kőhalmi kastély mellett.

Egy kanyarulat után a vonat oda ért a szép Balaton partjára s a gyönyörű tó láttára Berti és Ágnes tapsoltak örömükben. Még Elek is megvallotta, hogy szépnek találja, de azért nem lett olyan igazán vidám, mint a többiek, még akkor sem, mikor kiszálltak a kocsiából és hajóra ülve átkeltek a nagy tó tulsó partjára, a fürdőbe. A nap ragyogóan csillogott a hatalmas víztükrön s Berti tapsolva kiáltá:

— Jaj de pompás lesz itt uszkálni, csónakázni!

— Persze, hát még belefulni! dörögte Elek.

(Folytatása következik.)

SZÓREJTVÉNY.

Ismert összetett szó vagyok,
Futkározunk kicsik, nagyok.
Első felem másik nélkül.
Egy egészszé föl nem épül.
A mi elsőm utótagja,
Másikom vizsásan adja.
Elsőmnek két végbetűje
Testben a vér vezetője.
Másodikom két végjegye,
Szorit, hasit, éles hegye.
Aki ezt jól kitalálja:
Legyen sok szép kocsikája!

SZIGORU VIZSGA.

— Az álom folytatása. —

(Képpel a 69. lapon.)

ÉDES kedves jó mamám,
 Megint furát álmodám!
 Ugyan az a vén bagoly,
 A ki oly
 Nagy ollóval fenyegette hajamat
 A minap:
 Egyszerre mint iltés,
 Tudós, tekintélyes,
 Vén professzor élém áll
 S szigorun examinál:
 Mikor élt Mátyás király?
 Mennyi tizszer hetvenegy?
 Arviz előtt és után
 Valjon hány
 Volt lakása s van lakása Szegednek?
 Mi törvénye a hidegnek s melegnek?
 Mi a víz, tűz, föld s a lég?
 Mekkora a messzeség
 A föld és a hold között?
 Meg hogy miért költözött
 A zsidóság a pusztába —
 S össze mért van ugy kuszálva
 Az irásom,
 Számadásom?
 ... Össze-vissza volt kuszálva
 Bizony az ő tudománya!
 Hogy feleljek: meg se várta,
 Eggyre, folyton kérdezett,
 És szörnyen mérgeskedett.
 Én csak néztem,
 S szégyennemnek érzetében
 Némán ott állottam én,
 S egy kukkot se szóltam én.
 Szégyenemet tetézte még
 Két hallgató jeles vendég:
 Híres doktor Cziczimánusz,
 És professor Czirmánusz,
 Macskavári egyetemnek
 Világhírű tagjai,
 A vizsgámon megjelentek
 Tölem választ hallani.
 Megjelentek s jót nevettek...

Nem bírtam kukkantani —
 S a bagoly nem hagyta abba:
 Eggyre folyton hajtogatta
 Nagy huhogva
 Sokféle kérdéseit —
 S engem ezzel
 A módszerrel
 Kétségbeesésbe vitt.
 S épen — mert nem jött el senki
 Nehéz bajombul kimentni —
 El akartam pityeredni:
 Amint, drága jó anyácskám,
 Megint csak te hajoltál rám,
 S édes csókkal ébresztetted,
 Szorongó kis gyermekedet.

ILONKA NÖVENDEKE.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

Ilonka Margitnak.

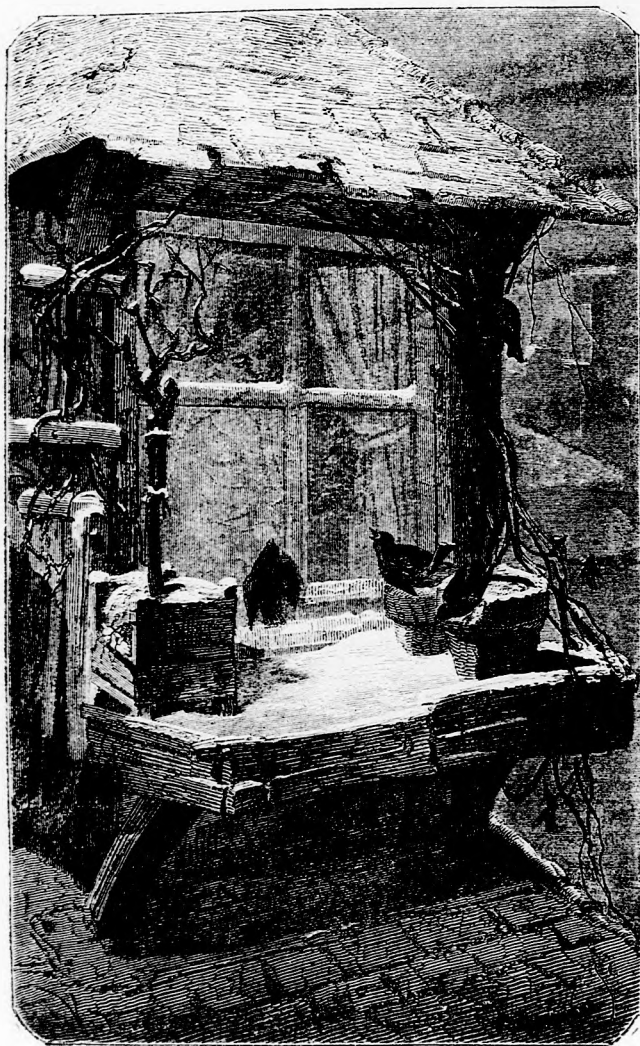
ÉDVES Margitkám!
 Le sem tudnám írni, mennyire
 megörültem, mikor a postás átadta
 nekem a leveledet. Olyan kedves, derék
 ember az a postás, roppantul szeretem,
 majd a nyakába ugrottam. Mert, tudod,
 roppant örömem van, ha levelet kapok...
 csak az a baj, hogy ritkán kapok, pedig a
 postás minden nap itt jár és hozza ma-
 mámnak a sok levelet... de mikor tőled,
 az én legkedvesebb jó barátnőmtől hoz
 nekem levélkét, akkor majdhogy ki nem
 ugrom a bőrömből nagy örömben.

Képzelem, hogy te most nevensz raj-
 tam és azt mondod, hogy nem az érdekel
 téged, örültem-e én vagy sem, hanem hogy
 mit csinál a mi kis erdei vak fiucskánk.
 Jól van no, hát mindjárt beszélek róla is.

Mikor ti elutaztatok, én mindjárt
 elmondtam mamácskámnak a szép tervet
 és ő megengedte, hogy ellátogassak Imri-

kéhez, de úgy, hogy az öreg Mátyás kísérijen. Ezt én persze még szerettem, legalább nem ijedek meg, ha valami go-

romba nagy kutya akad az utamba. Tegnap mindjárt utnak indultam és úgy siettem, hogy az öreg Mátyás, alig birt

TÉLI INSÉGESEK. *Megjelennek az ablaknál.* (Lásd a 78. lapon.)

utánam jönni. Hanem amint az erdei házikóba értem . . . oh kedves Margitkám!

bizonyosan te is épen úgy sirtál volna, mint én. Mert nappal még sokkal szomo-

Teg-
s ugy
g birt

rub hely az, mint akkor este volt... kivált mert akkor magunk is meg voltunk egy kicsit ijedve. De most aztán láttam, milyen szegényes, szomorú állapotban él az a boldogtalan vak Imrike és milyen borzasztó az, hogy az egész istenadta hosszú napon át egymagában kell ott üldögnie! Még az öreg Mátyás is megsajnálta, pedig ő hiréből már ismerte, aztán meg azt mondta, hogy ő már sokféle szerencsétlen embert látott.

Nappal ami kis Imrikénk még sokkal gyöngébbnek és betegbbnek látszik. Ezért legelőször jól megtraktáltam, vittem neki hideg sültet, jó kalácsot, gyümölcsöt, amit mamácskám erre a célra adott. És képzeld kedves Margitkám, mikor a sok jó falatot oda adtam Imrikének, alig hogy beleharapott, egyszerre félre tette.

— Ej, Imrike, hát nem jó, amit hoztam? kérdém.

— De hogy nem, nagyon is jó, drága kisasszonykám. Épen azért nagyon szeretném, ha megengedné, hogy félre tegyem az apámnak... bizonyosan nagyon izleni fog neki s én ugy szeretném, ha kedvében járhatnék valamivel... olyan ritkán tehetem!

— Azért csak egyél Imrike! Hoztam én ám jókora csomót, jut az atyádnak is. Nyulj ide, tapogasd meg... ugy-e van elég?

— Oh, kedves kisasszonyka, milyen jó hozzám! mondá Imrike könnyezve. Nem is tudom, mivel érdemeltem.

— Ne gondoldj azzal. A jó Isten ide vezetett minket a multkor, bizonyosan azért, mert azt akarta, hogy vigasztalást és örömet szerezzünk neked szomorú elhagyatottságodban.

— De hát ismer engem az az Isten? És mért szeret engem, aki csak olyan haszontalan kenyérpusztító vagyok?

— Igen, szeret, mert szenvedsz és szerencsétlenségében is jó fiu vagy. Megállj csak, majd én lassanként megtanítlak arra, ki az a jó Isten... majd később talán eljön ide hozzád a tanító ur és jobban megma-

TÉLI INSÉGESEK. *Körülropködik.*

(Lásd a 78. lapon.)

gyarázza, amit én nem tudok.

Azután beszéltem és magyaráztam neki... oh, kedves Margitkám! milyen boldog és büszke voltam arra, hogy tanultam már valamit, hogy oktatást adhattam ennek a szegény elhagyott fiúcskának. Igazán, soha sem leszek többé kedvetlen és makranczos, ha a nevelőnőm akármi-

volna,
zomo-

lyen nehéz leczkét ad is... neked is tanácsolom, tanulj szívesen és jókedvvel. Oh, milyen áldottak a mi kedves szüleink, hogy annyi jóra és szépre taníttatnak! Csak most érzem és tudom igazán, mióta látom az olyan szegény elhagyatottat, ki tudatlanságban növekszik fel.

Imrike különben, meg kell vallanom, igen figyelmes tanítvány és jó esze is van ám. Hamar megérti, amit hall és nem felejtí el. Mindjárt az első napon megtanítottam egy szép imádságra, aztán még egy pár kis dalt is megtanult. Mikor ugy egész nap maga üldögél ott a szobában, szórakozása lesz, ha eldalolgathat.

Most jut eszembe, hogy te kitartásra intettél, mert mamácskád azt mondta, hogy nem fogok én ezzel a dologgal könnyen boldogulni. Meg nem foghatom, hogy mondhatott ilyet a te kedves, okos jó mamácskád? Hiszen nekem egész gyönyörűségem telik benne, ha a mi szegény vak fucskáinkhoz mehetek. Mondd meg kedves mamádnak, hogy ne féltsen engem, nincs itt semmi hiba.

Írj mielőbb, addig is ölel hű barátnőd

ILONKA.

Ugyanez ugyanannak.

»Kedves Margitom!

Miért nem irsz nekem, miért nem vigasztalsz meg legalább egy pár sorral, mikor annyi a szomorúságom! Látjuk hogy nincs semmi bajod, vigan és boldogan élsz, mulatsz azzal a kópé György bátyáddal, aki soha sem fogy ki a jókedvűből. Hanem én... én bezzeg egy csöppet sem vagyok jó kedvemben.

Emlékszel arra a goromba nagy emberre, az erdőkerülőre, Imrike apjára?

Képzeld, tegnap szerencsétlenségünkre épen akkor érkezett haza, mikor Imrike szépen felmondott egy versikét, melyre megtanítottam. A mint belépett, mindjárt láttam, hogy tántorog, az arca egészen vörös volt, szemei forogtak, mint valami tüzes karikák... öreg Mátyásunk azt mondta később, hogy részeg...! Én ezt nem tudtam és ugyancsak megijedtem, mikor ránk kiálltott:

— Na, sokáig tart még ez a hiába való locsogás? Nem pap az én fiam, nem is kántor, hogy verseket tanuljon.

Mondom, meg is ijedtem, de meg is haragudtam és már büszkén meg akartam pirongatni. De ekkor Imrike halkán ezt sugta:

— Kedves jó kisasszonykám... kérem, menjen most haza... úgy veszem észre az apám hangjáról, hogy rossz napja van... majd elmulik, csak most nem kell ingerelni. Az Isten áldja meg Ilonka kisasszony!

Boszusan, haragosan ugrottam föl és elmentem.

Öreg Mátyásunk, mialatt haza mentünk, folyvást ilyenformát dörmögött:

— Csak ne ígértette volna meg velem a nagyságos asszony, hogy itt soha semmi-be sem szólok bele... majd adtam volna én annak a semmiházinak... Látott már ilyet a világ... ilyen hangon beszélni a jóltevőjével!

Én azonban meg is ígértettem az öreggel, hogy otthon nem szól semmit mamámnak, mert különben bizonyosan soha sem eresztene többé szegény Imrikéhez. Az öreg csak nagy nehezen állott rá.

— Jól van no, ha már oly nagyon kívánja a kisasszonyka, hát a kedvéért megteszem, elhallgatom. Pedig bizony jobb volna, ha elmondanám a mamácskának. Ugyan hát való is az, hogy ilyen finom uri kisasszony oda járogasson annak a durva részeges embernek a házába?

Kedves Margitom, attól tartok, hogy a hü öregnek igaza van és amire vállalkoztam, az sokkal nehezebb, mint gondoltuk... úgy látszik, a te kedves mamádnak is igaza volt és mi tévedtünk, mikor azt hittük, hogy csupa multság lesz eljárogatni Imrikéhez... Az nagyon bosszantó, hogy nekünk kis leányoknak soha sincs igazunk... De most már mit tegyek? Nem merek többé visszatérni Imrikéhez, mert hát ha az a goromba ember még gorombább találna lenni? Utóljára még meg is ver... ámbár jó öreg Mátyásunk ezt talán nem engedné meg... de hát az már nagyon kínos, mikor ilyen-től kell félni. Nem tudom, mit csináljak; szégyenlem, hogy abba kell hagynom a szép és jó munkát... de hát én nem tehetek róla, ugy-e nem?

Szomorkodjál rajtam, mert nagyon szomorú vagyok, hanem azért mindig a te hü berátnód

ILONKA.

Margitka Ilonkának.

»Kedves Ilonkám!

Nem kellett biztatnod, hogy szomorkodjam, mert én már a nélkül is sirva fakadtam, mikor elolvastam soraidat. Annyira sirtam, hogy észre sem vettem, mikor bejött a mamám és persze megtu-

dott mindent. És képzeld, mamácskám nem busult, hanem így szólt:

— Tudtam előre, hogy ez fog következni. Ilonka visszarettent, elcsüggedt az akadálytól. Számítottam erre, sőt reméltem is, hogy így lesz. Igen, reméltem és kívántam, mert most fog kitűnni, van-e Ilonkában igazi komoly jó akarat, tud-e áldozni a jó tett érdekében. Mert az nem valami nagy érdem, ha valaki könnyűszerrel, minden baj és áldozat nélkül, csak úgy mulatságból cselekszik jót; hanem aki legyőzi az akadályokat, türelmesen áldoz, fárad mások javáért, azt méltán éri a dicséret. Ha Ilonka igazán nemes szívé, akkor nem fog haragudni a kerülőre, mert arra fog gondolni, hogy szegény Imrikét szomorítja meg, ha nem megy többé hozzá. El fog újra menni a szegény vak fiúcskához, és ha a kerülő megint ott lesz, hát Ilonka igyekezni fog megnyerni a kedvét, barátságot köt vele és ha épen kellemetlenséget okozna is a durva ember, hát Ilonka ezt türelmesen elviseli, sőt még holmi apró szivességekkel fog igyekezni felelni, mert így lassanként megszelidíti a nyers embert, és akkor aztán nem lesz többé baja.

Nem tudom, te is úgy gondolkodol-e azóta, Ilonkám, amint mamám mondta. Én azt hiszem, hogy igen, de mégis megírtam, amit mamám beszélt, hátha ez a bátorítás használ valamit. Ugy szeretném, ha visszanyernéd bátorságodat és megint jó hírt írhatnál nekem a mi szegény kis Imrikénkről.

Ezt remélve maradtam igaz szerető barátnód

MARGIT.

Honka Margitnak.

»Kedves Margitkám!

Ha te azt tudnád, milyen jót tettél velem minapi leveleddel, ugyancsak büszke volnál rá... azaz nem is te, hanem kedves jó mamád... mert azt igazat megvallva, én azt hiszem, hogy amit neked mondott, csak azért mondta, mert tudta, hogy megírod nekem. És te megírtad, ezzel pedig nagy jót tettél velem, de a szegény világtalan Imrikével is.

Mert őszintén megvallom, én nem voltam olyan jó és erős, amilyennek a te kedvesmamád gondolt. Elvesztettem a kedvemet és már-már odáig jutottam, hogy abba hagyjam egész szép tervünket. Épen látogatóink is jöttek, Berki néni a leányaival és hívtak, menjek hozzájuk vagy két hétre szindarabot fogunk játszani. Kedvetlenségben úgy okoskodtam, hogy Imrikével már ugvis vége mindennek, oda nem járhatok többé, hát legalább megyek szórakozni. Ekkor jött a te leveled... és amint olvastam, elpirultam, szégyenkeztem, hogy ti olyan jónak gondoltok, pedig nem érdemlem. De aztán eltökéltem, hogy meg fogom érdemelni, úgy cselekszem, mint jó mamád tanácsolja. Megmondtam a Berki leányoknak, hogy nem megyek velök. Csufooltak, nevettek rajtam, de elszenvedtem és mihelyt elutaztak, siettem Imrikéhez.

Szegényke! sirva fakadt, mikor meghallotta a hangomat.

— No, mi a bajod Imrike? kérdém.

— Most már nincs semmi bajom, csak örömben sirok... Azt hittem, Honka kisasszony nem jön el többé... úgy busultam, még enni sem tudtam.

Meg is látszott rajta, még halványabb volt, mint azelőtt. Hogy megvizsgáljam, beszéltem neki szép történeteket, és eközben haza jött az apja.

Kissé megijedtem, de aztán úgy tettem, mintha nem emlékezném semmire és nyájasan köszöntem neki. Most nem tántorgott, nem volt részeg, inkább zavartnak látszott s egy sarokba félrehúzódva, nem háborgatott engem és Imrikét, mintha röstelte volna minapi tettét. Észrevettem, aztán, hogy valami tarisznyát nézeget... el volt szakadva.

— Na tessék, elszakadt... most már varrásra kell ráfanyalodnom.

Eszembe jutott, amit jó mamád izent, itt az alkalom, hogy egy kis szivességet tegyek. Odasiettem és így szóltam:

— Ugy-é, nem szeret varrni, talán nem is tud? Persze, ez nem a férfiak mestersége. Adja csak ide, összevarrom én mindjárt. Adjon tüt és czérnát.

Össze is varrtam. Az öreg kerülő zavartan bámult, láttam, hogy szinte röstelli, hogy én neki dolgozom, de nem tudja, mit tegyen. Egy párszor megszurtam az ujjamat, de nem törődtem vele, soha sem dolgoztam ilyen jó kedvvel. Mikor elkészültem, a kerülő majdnem könnyezve mondá:

— Oh, drága kisasszonykám, ez már sok... ez tulságos jóság! Hát ez nem elég, hogy ezzel az én szegény vak fiammal vesződik. Csak én valahogy meghálálhatnám!

— Nincs mit meghálálni, mert az nekem örömet okoz. Hanem én nem sokáig taníthatom Imrikét, mert én magam sem tudok sokat. Hanem a tanítót kellene

megkérni, hogy jöjné néha ide, oktatná annak rendje szerint.

— Azt is megtenném a kisasszony kedvéért, ámbar a tanító haragszik, mert egyszer elkergettem. . . De megengesztelném. . . csakhogy hiába való fáradság volna már az Imrikénél, nem huzza ő sokáig.

Nem értettem, mit akar ezzel mondani. Mikor haza mentünk, utközben kérdeztem az öreg Mátyást, a ki így szólt:

— Azt hiszem, olyanformát gondolt János, hogy a fiúcska nagyon beteges, nem él sokáig. No, ne ijedjen meg a kisasszony, hiszen az nem bizonyos. . . hanem megeshetik.

Képzelheted, mennyire megijedtem. . . és azóta mindig aggódom. Hanem még remélem, hogy a jó Isten megsegíti szegény Imrikét és nem bocsátja rám azt a szomorúságot, hogy jó kis tanítványomat elveszítsem, mikor most már megint jól megy minden. Imádkozom érte minden este és te, ugy-e, szintén megteszed? Tedd meg, hálás lesz érte szerető barátánól

ILONKA.

(Vége következik.)

A CSIBE ÉS A SÜN.

— Állatmese. —

Egy kis sündisznócska, mely fogva volt az udvaron, nagyon szorgosan kapargálta a kerítés alját. De biz ott nehezen boldogult. Megmegállt és fürkészve nézte a magas kerítést.

Egy hetyke kis csibe látta ezt és kérde:

— Ugyan, barátocskám, mit bámulsz és mit kapargálsz ott?

— Hát biz én, kérem szépen, azon töröm a fejemet, miképen juthatnék a tulsó oldalra? — felelé nyájasan a kis sün.

— És ugyan mi dolgod van ott?

— Majd megvállik. Nagyon kicsi koromban hoztak ide az udvarba és megvallo, nekem itt nem egészen tetszik az élet. Most hát szeretném látni, mi van a kerítésen túl?

— Az már ugyan hiába való fáradság, mert ott nincs semmi.

— Igazán nincs? kérde a sün elbulsulva. Bizonyosan tudod?

— Ha én valamit mondok, az mindig bizonyos, felelé a hetyke csibe.

— Oh, a viláért nem mernék kételkedni, szólt a sün szerényen. Bizonyosan fölrepültél már oda a kerítés tetejére és szétnéztél. . . onnan persze jól láthatni. Mondd csak, mit láttál?

— Eh, mit fecsegjek én veled sokat? Én nem voltam fent a kerítés tetején, de azért úgy van, a mint mondtam.

— Értem már. . . lyukat kapartál a kerítés tövében, azon kibujtál és bejártad a vidéket. . . így persze még jobban tudhatod.

— Van jó dolgom, hogy olyan fáradságos dolgot végezzek. Nem kapartam én lyukat, nem is voltam kint, de az mind egy, azért úgy van, amint mondtam. Hallottam én azt olyanoktól, a kik jól tudják.

— Kitől?

— Ugyan mit kérdezősködöl annyit? Mintha egyéb dolgom sem volna, mint veled fecsegni.

És a hetyke csibe odább sétált.

A kis sün azonban most már nem nézett utána olyan tisztelettel, hanem bosszankodva mondá:

— Oh, tudom már, hányadán vagyunk. Fölrepülni nem tudsz, mert még gyöngö a szárnyad, a kerítés alját kikaparni gyöngö a körmöd. Nem láttál semmit, nem tudsz semmit és mégis olyan

elbizakodottan beszélsz, mintha te tudnál mindent legjobban.

Az öreg házörző eb, aki ott állt közel, ekkor megszólalt:

— Azon ne csodálkozzál, kis barátom. Mert régi dolog, hogy a tudatlanság és az elbizakodottság mindig együtt járnak!

A KEDVES PÉLDA.

(Képpel a czimlapon.)

ABÁBUMNAK lepedője
Kilyukadt.

*Alig győzöm varrni rá a
Foltokat.*

*Olyan nyughatatlan fajta,
Folyton izeg-mozog rajta.
Nem csoda ha kiszakad.*

*De hát — én jó égi Atyám,
Istenem! —*

*Mit is van a kis pajkossal
Mit tennem?*

*Kedves példa hatása rám:
Ép így tesz a drága mamám
Én velem!*

TÉLI INSÉGESEK.

(Képekkel a 72. és 73. lapokon.)

EMLÉKEZTEK-E még, akik tavaly és talán már régebben is olvasói voltak a »Kis Lap«-nak, egy kis intésre, melyet így téli fagy és hó idején irtam? És voltak-e sokan köztetek, akik követék, a kik segítették a szegény kis inségeket?

Sokan vannak, akik a zimankós télen hidegtől, éhségtől szenvednek, de leginkább mégis a kis madarak. A dalosok egy része őszkor elköltözik meleg országba, mert ősztönük sugja nekik, hogy itt most rossz világ következik; de egy másik rész úgy szereti ezt a hazáját, hogy el nem hagyná semmi áron, itt fagyoskodik, éhezik a hosszú télen át.

Mikor nincs hó, akkor még csak megvannak valahogy, találnak holmi száraz bogyót, hulladékot s ezen szegényesen, de mégis csak eltengődnek. Hanem aztán jönnek a havas idők, vastag hó-takaró borítja a földet, — most már a szegény kis madár hol találjon betevő falatot? Szomoruan repked, busan csiripel és bár különben fél az emberek zajától, nagy inségében neki bátorodik és bejön a házak közé, remélve, hogy talál jó embereket, kik szórnak neki egy kis morzsát. A hol ilyet találnak, egészen odaszoknak és pontosan megjelennek az ablaknál, hangos csicsergéssel kérve az alamizsnát. (Lásd a képet a 72. lapon.)

Tudom, az én kis olvasóim nem is tagadják ezt meg, ha alkalmuk kerül jót tenni a kedves kis madarakkal. Mert ez nemcsak jó tett, hanem kellemes multság is, a megszelidülő madarak egész gyönyörűséget okoznak. Van egy kis leányka ismerősöm, ki a kertre néző s télen ritkán nyíló ajtó elébe szokta a morzsát szórni — mert arra is kell ügyelni, hogy ne olyan helyre szórjuk az eledelt, a hol zavarjuk a kis félénk inségeket. Az én jó kis ismerősöm most már annyira oda szoktatta kosztosait, hogy maga is kimegy és morzsát dobálva nekik, hosszan elmulat velök. Mihelyt látják, hogy megjelent a lépcsőn és kezdi a szórást, mindenfelől oda sietnek hozzá és körül-röpkedik örvendező csicsergéssel. (Lásd a képet 73. a lapon.) Bizonyosan azt mondják:

— Nagyon szépen köszönjük, meg is fogjuk hálálni. Mihelyt itt lesz a tavasz, zengünk neked szép dalt, virágot, gyümölcsöt pedig megtisztítunk minden puszító rovtartól s akkor te is, mi is boldogok leszünk.

UNALMAS LECZKE!

— Egy kis intés. —

JAJ Istenem, de unalmas ez a leczke!
Bizony mindjárt elalszom fölötte.

És Dani barátunk nagyot nyújtózott, aztán még nagyobbbat ásított, úgy kitátva a száját, mintha el akarta volna nyelni azt az egész borzasztó könyvet, melyből a rettentően unalmas leczkét tanulnia kellett volna.

— Akármit inkább tanulok, csak ezt a haszontalan nyelvtant ne kellene tanulni! Szeretném is tudni, mire való ez? Hát nem tudok én ugyis beszélni? Inkább tanulnék valami egyebet.

Csak az volt a baj, hogy mindig éppen azt találta a legunalmasabbnak, a mit éppen tanulnia kellett. Mikor a történelmi tankönyv feküdt előtte, akkor ez volt unalmas, mert ki törődnék azzal, mi történt ezelőtt pár száz esztendővel? Mikor meg számolni kellett, ez már éppen rettentően unalmas volt, mert hát nem elég-e ha annyit tud, hogy ha oszonnára két almát kap, az még egyszer annyi, mintha egyet kapna?

— Nem is tudom, hogy pajtásaim mikép tudják ezeket a borzasztó leczkéket oly könnyen megtanulni?

— Megsugom én ezt neked, szólt atyja, ki éppen ott termett mellette. Legelőször is pajtásaid nem hitetik el magukkal, hogy unalmas valamit tanulni, mert valóban nincs is unalmas leczke. Némelyik lehet nehéz, de minél nehezebb, annál érdekesebb s jegyezd meg mindenek fölött azt, hogy minden tudomány érdekes annak, aki kedvvel fog hozzá. Hanem itt van a te hibád. Pajtásaid legelőször is a tanuláshoz fognak és csak mikor elkészültek, akkor mennek játszani. Te pedig halogatod a tanulást, biztatod magadat, hogy még ráérsz, játszol, futkosol és fáradtan ülsz hozzá a leczkéhez, eszed ott jár, ahol játszottál, nem figyelsz arra, a mit elolvasol, így aztán meg sem érted és unalmasnak találod. Így tesz a rossz tanuló, akinek éppen ezért mindig nehéz és unalmas a leczke. Már jó ideje megfigyeltem ezt, és máától fogva nem engedem. Előbb tanulsz, aztán játszol.

Dani barátunknak ez nem tetszett. De csak rövid ideig. Mert alig pár nap alatt meggyőződött, mennyivel könnyebben készül el feladványaival, mióta idején pihent erővel lát hozzá. Még a játék is jobban esett, nyugodtnak és elégedettnak érezte magát, hogy a kötelességét már teljesíté. Azután következett a tanárok dicsérete, s ez meg büszkévé tette, kedvet is kapott a tanuláshoz s mikor jól megértette amit tanult, úgy találta, hogy azt csakugyan érdekes és érdemes is tudni. Nem is mondta soha többé:

— Unalmas leczke!

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XXX. köt. 2-ik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Madocsányi Gyula, Lion Juliska, ifj. Nagyfejeő Gyula, Küszler Gizella, Grünhut Szigrid, Salzberger Rudolf és Jakab, Csergő Erzsé és Bandi, ifj. Beretvás János, Liedemann Olga, Meitner testvé-

rek, Glück Aurél, Herczeg Irén, Gyártás Rózi, Tillmann Margit, Deesy Józsika, Hofmann Jolán, Haus Irma, Janovitz Jakab és Elemér, Remete Elvira és Sarolta, Kaufmán Nina, Roth Paulina, Grósz Elemér, Németh Gizella és Jenő, Stern Samu, Frommer Imre, Pósch Gyula, Ignác Berta, Duschnitz Birike, Jancsár Mariska, Imling Paula, Tivadar és Alfonz, Rozsnyai Etelka.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szakács Ervin. Abban Lajos bátyádnak igaza van: éleztap nem gyermeknek való olvasmány. — **Roth Vilmos.** Szíves tudomásul veszem hogy a »Kis Lap« minden újabb számával növekedik gőnyörűséged. — **Tillmann Margit.** Válaszol kedves megnyugvásomra szolgál. — **L. R.** A rejtett szót közlöm. A többire nézve: próbája válogatja. Szívesen veszem a kísérleteket. — **Pecher testvérek.** Most már nincs egyéb hátra, mint hogy jó mulatást kívánjak a két »nevezetes« bábuhoz. — **Rozsnyai Etelka.** Mint minden megfejtőnek, neked is teljes jogod van rá, hogy neved a megfejtők sorában ott legyen — föltéve, hogy takarosan irt levélben, tiszta és nem rojtos szélű papírosan küldöd. Levélkéd pedig minden tekintetben megfelel. — **Kanitz Gizella.** Jól szerkesztetted meg; de az efajttakat most nagyon is sürűen közölte a »Kis Lap«, egyelőre pihentem. Tégy kísérletet az újabb irányban. Ügyesség van rá. — **Rodriguez Béla.** Küldeményedet köszönettel és örömmel vettem, s hova előbb viszonozom. Nagymamád előtt légy kifejezője mély tiszteletemnek. — **Frank Károly.** A végett, ami a »Kis Lap« előfizetését s megküldésére vonatkozólag elmaradását illeti: sohasem hozzám a szerkesztőhöz, hanem a kiadó hivatalhoz forduljatok. De bajodon ezért így is lesz segítve. Hát az hogy történik, hogy azon a magán levelező lapon, melyet küldtél, a nyomtatási sorokban minden szó német? Pedig »Miskolcz« van oda jegyezve és nem Buxtehude. — **Csarada Mátyás.** Amire vágyakodol, azt úgy is megkaphatod. — **Kaufmán Nina.** A megelőző üzenet neked is szól. — **Roth Paulina.** Minden természettanban megleled kérdésedre a választ. Ép a minap jelentettem ki, hogy csak azokra a kérdésekre felelek, a melyekre a tankönyv nem ad fölvilágosítást. — **L. F. G.** Biz az nem üti meg a mértéket, bár egyes kedves részletei vannak. A »Kis Lap« az ő tizenhét éves főnállása alatt mindig ezen a czímen jelent meg s neve sohasem volt »Kis Újság«. — **Kedvessy György.** Egy szép mese benyomása alatt irtad a te hosszú, hosszú versedet, ugy-e bár? Versnek csak azért mondom, mert a rövidre szabdalt s egymással itt-ott össze-

csengő sorokat így szokták nevezni. De igazi versre a te kísérleted, Gyuriczám, még nem tarthat számot, bár el kell ismernem, hogy legtöbb helyen jól eltaláltad az elbeszélő hangot. Hát azzal mit akartál bizonyítani, hogy a szegény királyleányt el hagyod pusztulni, s a rut gonosz boszorkányt szép fiatal leányzóvá változtatod át? S a szegény jó királyapa buját mivel orvoslod meg? Szóval: kegyetlen kis poéta vagy te! — **Lion Juliska.** Az üdvözléseket átadtam s onnan ezerszeresen viszonzozák. — **A. I. A.** »Kis Lap« kiadó hivatalához fordulva, megkaphatja a kielégítő választ, mert az »Athenaeum« az évfolyamokat külön kötetekben is adja ki. — **Meszser Róza.** Olvasd el amit Kanitz Gizellának felelek. Téged is illet. — **Maár Dezső, Fischer Frida, Baloghy Mihály.** Reményem, soká maradunk együtt. — **Wottitz Angela.** A levélbélyeg-arcképnek megörültem. Kedves gondolatnak találok. — **Baghy Erzsí.** Minden a legjobb rendben van. Nagyon nőttél-e Ischl óta? S emlékezel-e még Honkára és Gyurkára? — **Völggyessy Jenő.** Azt bizony nem sokan tudják, hogy Nánás az ő kalapjairól híres. A fölvetett név nincs kimerítve. Hol marad p. o. a *pont, apály, pálya, Tini* (mely szintén kicsinyített leánynev) *tok, ok, sok, kas, Tas, pipa,* stb, stb.?

(Vége következik.)

Jótekonyság.

A *bölcsőde* javára: Baghy Erzsí 2 frt. — Nánás testvérek 2 frt. — Plachmer Ida 1 frt. — Végh Adél és Dóra 1 frt. — Mayer Hedvig 1 frt. — Jelenik Adél 50 kr. — Küszler Gizella 30 kr. — A már eddig kimutatott 450 frt 32 krral együtt összesen 458 frt 12 kr., és 1 db 10 frankos arany.

*

Halmi Ferencz árvái javára: Pollák Irénke 50 kr. — Jancsó Károly 50 kr. — Widder Margit és Feri 50 kr.

*

Tihanyi Miklós árvái javára: Weöres Otti 50 kr. — Jancsó Károly 50 kr. — Widder Margit és Feri 50 kr.

Ezen adakozások ki vannak mutatva a »Nemzet« czímű napilapban.

Az *Ég áldása legyen a kegyes adakozóknak!*
Forgó bácsi.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület. Budapest, 1886. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.